

MAGYAR VAGYOK.

Magyar vagyok, magyar. Magyar- nak születtem.	Széles e világnak fénye, gazdag- sága
Magyar nótát dalolt a dajka felettem.	El nem csábít innen idegen országba.
Magyarul tanított imádkozni anyám	A ki magyar, nem tud sehó boldog lenni!
És szeretni téged, gyönyörű szép hazám!	Szép Magyarországot nem pótolja semmi!
Lerajzolta képed szívem közepébe, Beírta nevedet a lelkem mélyébe,	Magyarnak születtem, magyar is maradok.
Aldja meg az Isten a keze vonását!	A hazáért élek, ha kell, meg is halok!
Aldja meg, áldja meg magyarok hazáját!	Ringó bölesöm fáját magyar föld termette, Koporsóm fáját is magyar föld növelje!

Pósa Lajos

Ismeretterjesztő előadás.

A magyar népdal.

Mit tudunk a népdalról? „Az emberek annyiszor emlegetik a népdalt, de senki sem tudja világosan „mit kell voltaképp rajta értenünk“ — mondta Goethe 120 évvel ezelőtt, s valljuk be őszintén, ma sem igen tudunk róla sokat mondani. A köztudat egyszerűen intézi el a dolgot. Mindenki úgy tudja, hogy azok a nép ajkán termett énekek tartoznak ide, amelyek szájról-szájra terjedve, idővel közkinccsé válnak. Van benne sok igazság, de a népdal lényegének igazi megismeréséhez ennyi még sem elég.

Újabban sokat foglalkoznak ezzel a kérdéssel nemcsak nálunk, hanem mindenütt, ahol csak énekelnek az emberek. Nehéz a kérdés közlébe férközni, hiszen voltaképpen azt sem tudjuk meg bizonyosan, mi a népiélek? amelyből a népdal kisarjad. Mégis induljunk neki az útnak, előbb az általános emberi vonásokat kutassuk fel benne, s csak azután a sajátosan magyar vonásokat.

A földkerekség minden népe énekel. Olyan készsége ez az emberiségnek, amely a legkedvetlenebb életet folytató ú. n. ősalapotú népeknél éppúgy föllelhető, mint a legfejlettebb nemzetek körében. Azt kell mondanunk, hogy az éneklés a legősibb emberi kifejezőmódok közé tartozik. Azt is tudjuk, hogy minél elmaradottabb egy nép, annál gyakoribb szükséglet nála az éneklés. Ezzel fejezi ki mindazt, amit fejetlen közlő beszédével nem tudna elmondani, ami benne ősztönös benső hangulat, tudattalan lelki megmozdulás. Azt is tények bizonyítják, hogy a női nem érzelmileg belső életet élve, gyakoribb éneklésével túltesz a férfiakon. Mind nálunk, mind mindenütt, ahol a népben még él a daltermelés, most is megállapítható, hogy lírai (érzelmi) dalokat jórészt a falu, a tanyák leánya, asszonya költi és dalolja, míg a férfiak akarva-akaratlan inkább az elbeszélő (epikai) dalokat termelik és kedvelik nótázó alkalmakon.

Ha az éneklés eredetére tekintünk vissza, azt látjuk, hogy a kezdetleges törzsek éneklésmódja eltér napjaink nótázásának szokásos formájától. Régen így történt a nótázás: esti pihenőiken összeverődve, egy